

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **JIRÍ RANNÝ s.r.o.**, IČ: 02757621, se sídlem Nádražní 732, Písek, zast. Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem, se sídlem Na Flusárně 168, Příbram, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2018, č. j. 21624-2/2018-900000-313, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 10. 2018, č. j. 57 Af 9/2018 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 16. 2. 2018, č. j. 1113-2/2018-520000-31. Rozhodnutím celního úřadu bylo žalobci dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, uloženo propadnutí vybraných výrobků, konkrétně 5615 l minerálních olejů (motorové nafty), které byly zajištěny rozhodnutím celního úřadu ze dne 29. 8. 2017.

[2] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Ze spisu zjistil, že pracovníci celního úřadu dne 24. 8. 2017 kontrolovali cisternové vozidlo řízené panem J. R., které přepravovalo předmětné minerální oleje. Řidič nebyl schopen předložit doklady prokazující zdanění převážené motorové nafty, požadované zákonem o spotřebních

daních. Až následující den řidič dodatečně doložil doklady, které dle jeho názoru zdanění nafty prokazovaly.

[3] Krajský soud v rozsudku uvedl, že motorová nafta je druhově určené zboží, které při přepravě musí být identifikováno doklady uvedenými v § 5 zákona o spotřebních daních. Tyto doklady musí být v každém okamžiku přepravy k dispozici pro účel kontroly, jak vyplývá i z rozsudku NSS z 8. 1. 2015, č. j. 1 Afs 131/2015 - 38. V opačném případě by byla kontrola zdanění přepravované nafty vyloučena. Vzhledem k zjištění, že nafta byla přepravována žalobcem bez potřebných dokladů, celní úřad správně přistoupil k zajištění zboží dle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. V průběhu dalšího řízení bylo zjištěno, že podmínky pro zajištění vybraných výrobků byly splněny, proto celní úřad musel rozhodnout o jejich propadnutí. Dodatečné doložení dokladu o dopravě a o nabytí a zdanění vybraných výrobků nemůže zhojit porušení povinnosti, aby doklad o zdanění nafty byl k dispozici po celou dobu její přepravy.

[4] Pokud žalobce tvrdí, že doklad měl řidič v době kontroly u sebe, avšak pracovníci celního úřadu jej odmítli akceptovat, krajský soud tomu neuvěřil, neboť z protokolu o kontrole vyplývá opak. Protokol podepsal nejen řidič, ale i jeho manželka, která je zároveň jednatelkou žalobce. Rozhodnutí žalovaného není ani v rozporu se zásadou proporcionality, neboť správní orgány nemají v souvislosti s rozhodováním o propadnutí zajištěných vybraných výrobků správní uvážení, nýbrž při splnění zákonem stanovených podmínek musí o propadnutí výrobků rozhodnout. Rozhodnutí žalovaného je tak v souladu se zákonem i s ustálenou judikaturou NSS.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že řidič kontrolovaného vozidla měl při sobě při přepravě nafty doklad o dopravě č. 52, který splňuje veškeré náležitosti vyžadované § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Pracovníci celního úřadu však tento doklad odmítli převzít a zanést tuto skutečnost do protokolu, přestože jej řidič opakovaně předkládal.

[6] Dle stěžovatele lze k rozhodnutí o propadnutí zajištěných výrobků přistoupit pouze v případě, že vlastník vybraných výrobků v průběhu řízení před správními orgány neprokáže, že výrobky byly řádně zdaněny. Jelikož žalobce v návaznosti na provedenou kontrolu předložil doklad o prodeji č. 86435/1, přepravní doklad ADR č. 0000086435 a doklad o prodeji EET č. 735, z nichž je zřejmé, jak byla nafta zakoupena, od koho, kým, její množství i výše daně, nelze žalobci vytýkat porušení daňových povinností a nemohlo být rozhodnuto o propadnutí zboží.

[7] Kontrola je ukončena až podpisem protokolu o místním šetření a až do tohoto okamžiku je možno předkládat doklady prokazující řádné zdanění vybraných výrobků. Pokud pracovníci celního úřadu odmítli předložený doklad č. 52 akceptovat, porušili zákon a znemožnili žalobci uplatňovat jeho práva. I pokud by ovšem byla nafta skutečně přepravována bez dokladu č. 52 (což stěžovatel popírá), bylo by rozhodnutí žalovaného nezákonné. Z rozsudku NSS ve věci sp. zn. 5 Afs 93/2008 vyplývá, že pokud na dokladu chybí některé náležitosti nebo jsou uvedeny chybně, není vyloučeno, aby bylo zdanění

pokračování

výrobků prokázáno jiným způsobem. Totéž je třeba aplikovat na situace, kdy by výrobky byly dopravovány bez potřebného dokladu. Stěžovatel je přesvědčen, že zdanění výrobků dodatečně prokázal předložením shora uvedených důkazů. Jiný výklad zákona o spotřebních daních by porušoval zásadu materiální pravdy, která se uplatní i v daňovém řízení. Žalovaný i krajský soud měli tedy vyhodnotit přeložené důkazy a rozhodnout, zda vybrané výrobky byly v době jejich dopravy řádně zdaněny či nikoli. Pouze v případě, že by se jednalo o nezdaněné výrobky, mohl by žalovaný rozhodnout o jejich propadnutí. Předložené doklady rovněž obsahují veškeré náležitosti uvedené v § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních. To, že zákon preferuje prokázání zdanění dokladem dle § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních, nemůže vést k vyloučení prokázání zdanění jinými důkazy. To vyplývá z rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008 - 53.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tvrzení, že řidič již při kontrole předložil doklad č. 52 je účelové a nepravdivé a v rozporu s obsahem spisu. Protokol o kontrole obsahuje veškerá vyjádření řidiče a je opatřen jeho podpisem i podpisem paní Ranné, jednatelky stěžovatele. Pokud se stěžovatel dovolává možnosti dodatečného prokázání zdanění dopravovaných výrobků, žalovaný uvádí, že stěžovatel směšuje právní úpravu dopravy a skladování vybraných výrobků. V případě dopravy je rozhodné pouze to, zda při ní byly výrobky opatřeny dokladem dle § 5 zákona o spotřebních daních, což se v posuzované věci nestalo, tudíž nebylo možno rozhodnout jinak než o jejich propadnutí. Stěžovatelem odkazované rozsudky NSS nejsou na posuzovanou věc aplikovatelné, neboť se jednalo o soudní přezkum platebních výměrů, navíc v jednom případě o vybrané výrobky skladované, nikoli dopravované.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle § 5 odst. 1 věty první zákona o spotřebních daních, [n]a daňovém území České republiky se prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 6). Podle odst. 6, [v]ybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu lze dopravovat pouze s daňovým dokladem, dokladem o prodeji, dokladem o dopravě nebo rozhodnutím podle odstavce 5. Na vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu dopravované bez a) daňového dokladu, dokladu o prodeji nebo dokladu o dopravě se hledí, jako by byly dopravovány s příslušným dokladem, pokud byl příslušný doklad před zahájením dopravy přijat správcem daně prostřednictvím elektronického portálu správce daně, nebo b) rozhodnutí podle odstavce 5 se hledí, jako by byly dopravovány s tímto rozhodnutím, pokud bylo toto rozhodnutí před zahájením dopravy oznámeno.

[12] Podle § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních [s]právce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že (...) b) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5. Zákon dále v § 42b odst. 1 stanoví, že [s]právce daně, který rozhodl o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, bezodkladně zahájí řízení, jehož cílem je prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 nebo zda dopravní prostředek takové výrobky dopravoval. Výsledkem tohoto řízení je dle § 42c odst. 1 písm. a) uvolnění zajištěných výrobků, pokud je ověřeno, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2. (...) Pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich a) propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám (§ 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních).

[13] Nejvyšší správní soud předně nepřisvědčil námitce, že řidič stěžovatele pan J. R. dne 24. 8. 2017 během dopravy zajištěných minerálních olejů měl stále při sobě doklad č. 52, který splňoval základní náležitosti dokladu, s kterým musí být vybrané výrobky dopravovány dle § 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních. Průběh kontroly i následného jednání v prostorách celního úřadu zachycuje protokol z téhož dne sepsaný pracovníky celního úřadu pod č. j. 76208-2/2017-5200000-62. V průběhu kontroly řidič sdělil, že dopravuje z Protivína do Písku 5.500 l motorové nafty, která je ve vlastnictví stěžovatele. K dotazu, zda může předložit doklad o zdanění vybraných výrobků dle § 5 zákona o spotřebních daních, uvedl, že nikoli, neboť doklady zapomněl v práci (na adrese Nádražní 732, Písek). V protokolu je dále uvedeno, že přítomní neuplatňují návrhy nebo výhrady směřující proti obsahu protokolu, pouze je zde uvedeno, že řidič před podpisem protokolu požaduje, aby bylo uvedeno, že když byl zastaven, domníval se, že jsou po něm požadovány doklady od firmy Silmet, u které zboží zakoupil. Protokol podepsali za stěžovatele J. R. (řidič) a Lenka Ranná (jednatelka stěžovatele).

[14] Z uvedeného vyplývá, že řidič při dopravě vybraných výrobků neměl k dispozici doklad o jejich zdanění, který je vyžadován dle § 5 zákona o spotřebních daních. Pokud stěžovatel později tvrdil opak, je třeba poukázat na to, že toto tvrzení je nedůvěryhodné vzhledem k obsahu protokolu, který řidič i statutární orgán stěžovatele stvrdili svým podpisem, ačkoli jeho obsah znali a měli možnost se k němu vyjádřit. To také učinili, ovšem nikoli ve vztahu k později uplatněnému tvrzení, že řidič měl u sebe doklad č. 52, který obsahoval veškeré náležitosti dokladu o dopravě vybraných výrobků dle § 5 zákona o spotřebních daních. Verze stěžovatele je uvedena až v protokolu č. j. 78159/2017-5200000-31 ze dne 25. 8. 2017, tj. z následujícího dne.

[15] V další námitce stěžovatel uvádí, že správní orgány měly vzít v úvahu, že stěžovatel dodatečně doložil zdanění vybraných výrobků předložením dokladu č. 52, dokladu o prodeji EET č. 735, dokladu č. 86435/1 o zakoupení motorové nafty od společnosti Silmet, která zboží přivezla do provozovny stěžovatele na adrese Nádražní 732, Písek, a přepravního dokladu pro přepravu nebezpečného nákladu (ADR) č. 0000086435. Tyto doklady předložil stěžovatel pracovníkům celního úřadu následujícího dne, tj. 25. 8. 2017 (srov. cit. protokol č. j. 78159/2017-5200000-31 z téhož dne).

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud ponechává stranou rozpornost údajů sdělených řidičem stěžovatele při kontrole dne 24. 8. 2017 a vyplývajících z dokladů jím předložených následujícího dne: řidič při kontrole uvedl, že naftu převáží z Protivína do Písku (do provozovny stěžovatele Nádražní 732, Písek). Z dokladu č. 52 předloženého následujícího dne ovšem vyplývá, nafta měla být dopravována právě z provozovny stěžovatele Nádražní 732, Písek, do Sušice.

[17] Podstatné je, jak správně uvedl krajský soud, že v řízení dle § 42b zákona o spotřebních daních správní orgány nezjišťují, zda dopravované minerální oleje byly ve vlastnictví stěžovatele, popř. zda byly zdaněny, nýbrž zda byly dopravovány s doklady vyžadovanými v § 5 zákona o spotřebních daních (v takovém případě jsou povinny rozhodnout o uvolnění zajištěných výrobků), či nikoli (v takovém případě vydají rozhodnutí o jejich propadnutí, což se stalo v projednávané věci).

[18] Povahou rozhodování o propadnutí vybraných výrobků zajištěných při jejich dopravě se naposledy podrobně zabýval NSS v rozsudku ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 Afs 367/2018 - 35. Nejprve uvedl, že *„postup podle tohoto ustanovení [§ 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních] je pouze alternativou k uvolnění vybraných výrobků, tedy k postupu podle § 42c téhož zákona. Právě v něm jsou uvedeny podmínky, za kterých je namíste zajištěné vybrané výrobky uvolnit. Jinak řečeno, právě v tomto ustanovení, nikoli ve stěžovatelskou napadaném § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, je vymezeno, kdy mají být zajištěné vybrané výrobky uvolněny, a kdy mají naopak propadnout státu.“* Dále vysvětlil, že *„pokud se prokázalo, že s vybranými výrobky bylo protiprávně nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních, nebylo možno výrobky uvolnit, a ty nutně propadly postupem podle § 42d odst. 1 písm. a). Prostor pro správní uvážení a zhodnocení proporcionality této sankce vůči zjištěnému pochybení byl otevřen pouze v odst. 2 pro rozhodování o uvolnění dopravního prostředku, nikoli samotných vybraných výrobků“.*

[19] V citovaném rozsudku se NSS dále obsáhle zabýval „zmírňující“ novelou zákona o spotřebních daních provedenou zákonem č. 315/2015 Sb., která umožnila v některých případech odstranit nedostatky dokladů předložených při kontrole dopravovaných vybraných výrobků v následném řízení o uvolnění/propadnutí zajištěných výrobků [srov. nyní § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních], a uvedl, že toto ustanovení *„nově umožňuje uvolnit vybrané výrobky, které sice byly dopravovány s formálně nedokonalým dokladem, ale prokázalo se, že to materiálně nevedlo k pochybení z hlediska samotného zdanění. Smyslem této novelizace bylo zmírnění dopadající právě na formální pochybení bez materiálních dopadů“.*

[20] K tomu NSS citoval i z důvodové zprávy k tomuto zákonu: *„Nová úprava umožní správci daně uvolnit zajištěné vybrané výrobky, které byly dopravovány s dokladem, který v dané situaci vyžaduje zákon, ale který obsahuje nesprávné nebo nepravdivé údaje. Vybrané výrobky mohou být v rámci řízení uvolněny, pokud účastník řízení prokáže jejich zdanění (například evidencemi, objasněním nesrovnalostí v dokladu, atp.), resp. jejich oprávněné nabytí bez daně (důkazní břemeno zde leží na straně účastníka řízení). Pokud je v rámci řízení prokázáno, že doklad po objasnění nesrovnalostí odpovídá požadavkům zákona, lze jej uznat jako doklad prokazující zdanění. V případech, kdy zákon vyžaduje jiné doklady (např. podle § 6 zákona a jiné), postupuje se v těchto situacích obdobně. Obdoba se zakotvuje také pro skladování.“*

Nesprávné nebo nepravdivé údaje mohou vzniknout z nepozornosti či chybou v psaní a počtech. Tyto chyby mohou vzniknout například v průběhu přepravy, neboť může docházet k postupnému odkládání zboží a je nutno po každé změně znovu spočítat množství zboží a vyčíslit daň. Pokud se tedy u zajištěných vybraných výrobků následně prokáže, že ačkoli byly dopravovány s dokladem obsahujícím nesprávné či nepravdivé údaje, ale byly řádně zdaněny, resp. nabyty oprávněně bez daně, nebude docházet k jejich propadnutí nebo zabrání, ale budou uvolněny. Správce daně tedy při praktické kontrole dopravovaných nebo skladovaných vybraných výrobků ověřuje doklady a porovnává shodu údajů na nich uvedených se skutečností. Má-li správce daně pochybnosti o údajích uvedených na dokladech, musí vyhodnotit, zda tyto nesrovnalosti jsou takové intenzity, že lze zpochybnit doklad jako takový. Správce daně zváží, zda se jedná o doklad, který v dané situaci vyžaduje zákon a že doprava není prováděna bez dokladu, případně zda se jedná o doklad podle zákona, který však obsahuje nesprávné nebo nepravdivé údaje, které je třeba dodatečně prověřit. V rámci prověřování se může jednat například o to, zda není doklad pozměněný nebo padělaný, zda byl řádně vystaven a je u výstavce evidován bezvadný doklad prokazující zdanění vybraných výrobků v rámci obchodního řetězce, zda byla doprava vybraných výrobků řádně oznámena a poskytnuto zajištění daně, zda okolnosti nenasvědčují protiprávnímu uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu, nebo zda jsou zajištěné vybrané výrobky prokazatelně vedeny povinnými osobami v evidencích podle platných právních předpisů.“

[21] Ve věci nyní projednávané však nejde o takový případ, kdy by stěžovatel dopravoval motorovou naftu opatřenou doklady vykazujícími dílčí vady či nepřesnosti, které by bylo možno odstranit dle § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Naopak, stěžovatel při dopravě vůbec nepředložil žádné doklady, které dle zákona musí být při dopravě vybraných výrobků stále k dispozici. Toto pochybení se pak pokouší zhojit následně dodanými doklady, které dle něj prokazují nabytí a zdanění zajištěné nafty. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud by souhlasil s názorem stěžovatele, znamenalo by to fakticky naprosté popření povinnosti dopravovat vybrané výrobky s předepsanými doklady prokazujícími jejich zdanění, která byla zavedena jako prostředek potírání rozsáhlých daňových úniků v této oblasti. Jak správně uvedl krajský soud, v případě minerálních olejů dopravovaných v projednávaném případě, se jedná o druhově určené věci, u nichž je prakticky vyloučeno ověřit, zda se jedná právě o ty minerální oleje, jejichž nabytí a zdanění prokazují dodatečně předložené doklady. Nutnost doložení těchto skutečností dokladem dopravovaným společně s těmito vybranými výrobky naopak možnost takových nelegálních machinací podstatně omezuje a komplikuje. Je tedy třeba odmítnout názor, předestřený stěžovatelem, že by zmírňující úprava obsažená v § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních měla být (patrně analogicky) aplikována i na případy, kdy vybrané výrobky byly dopravovány zcela bez předepsaných dokladů.

[22] Pokud stěžovatel namítal porušení zásady proporcionality zásahu do svého vlastnického práva, ani zde mu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Od právnických osob podnikajících v oblasti dopravy minerálních olejů lze spravedlivě požadovat, aby znaly povinnosti týkající se dokladů vyžadovaných zákonem při jejich dopravě. Jakkoli si Nejvyšší správní soud je vědom toho, že člověk je bytost nedokonalá, a připouští možnost opomenutí plnění těchto povinností v důsledku roztržitosti či zapomnitlivosti příslušných pracovníků, má ovšem za to, že sankce v podobě propadnutí dopravovaných vybraných výrobků při zjištění, že doklady o jejich nabytí a zdanění nejsou při jejich dopravě

pokračování

k dispozici, není neproporcionální a je vyvážena zájmem společnosti na potírání daňových úniků na spotřební dani, ke kterým ve značném objemu stále dochází. Proporcionalita tohoto řešení vyplývá na jedné straně z výše zmíněné nemožnosti následné identifikace kontrolovaných genericky určených výrobků s dodatečně předloženými doklady, na druhé straně pak z již zmíněného „zmírňujícího“ opatření obsaženého v § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, které však na stěžovatele z vyložených důvodů nedopadá.

[23] Stěžovatel se mylí, i pokud se dovolává v kasační stížnosti uvedených rozsudků NSS. Stěžovatel se dovolával jednak rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008 - 53. Jak správně uvedl žalovaný, v tomto rozsudku se NSS nezabýval výkladem právní úpravy obsažené v § 42 až 42d zákona o spotřebních daních, tj. otázkou zajištění a propadnutí vybraných výrobků dopravovaných bez zákonem vyžadovaných dokumentů. NSS se zde zabýval otázkou, zda stěžovatel v jím rozhodované věci se stal plátcem spotřební daně dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, přičemž hypotéza tohoto ustanovení je odlišná od podmínek, za nichž správce daně rozhodne o propadnutí zajištěných vybraných výrobků. Stěžovatel dále odkazoval na rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2009, č. j. 5 Afs 93/2008 - 94, č. 2225/2011 Sb. NSS. I tento rozsudek se týká aplikace § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, tj. otázky podmínek, za jakých se osoba (zde skladující minerální oleje) stává plátcem spotřební daně. Závěry vyplývající z obou těchto rozsudků jsou tedy s nyní projednávanou věcí zcela mimoběžné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[25] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu